

ikke var andre tilstede, han kunde lade sine Følelser gaa ud over, søgte han fra Kontoret ind i Dagligstuen for at give sig Luft overfor sin Kone. Han maatte denne Gang endog kalde hende ind fra Køkkenet. Og uden at agte paa hendes grædefærdige Forsikringer om, at hendes Suppegryde var ved at koge over, eksploderede han i en Række majestætsforbryderiske Udfald mod den Fejghedens og Lumpenhedens Aand, der havde regeret det danske Folk siden Krigen.

Den Dag spiste Onkel Heinrich som saa ofte til Middag hos sin Svoger. Da man rejste sig fra Bordet, tog han Ivan tilside og sagde med den mutte Gennerthed, der var ham egen, naar han undtagelsesvis havde ulejlighet sig uegennyttigt:

„Nu kan du gaa til Obersten, min Ven! Nu er han præpareret.“

For ikke at vække Mistanke lod Ivan dog et Par Dage gaa hen, før han skred til Værket. Han tilskrev da Obersten et Brev, hvori han udbad sig Æren af en Samtale og i korte Træk forklarede Anledningen.

Efter Modtagelsen af dette Brev tilbragte Obersten en Dag i svære Anfægtelser. Der var straks noget i Brevets Tone, der gjorde ham svag. Ivan besad i høj Grad den jødiske Færdighed i at indynde sig hos Folk ved at kildre deres Forfængelighed, — og Obersten havde en tynd Hud overfor Smiger. Der var desuden i Navnet Salomon en Guldklang, der lød forførende i den pengeglade Mands Øre.

Men frem for alt var det hans Natur imod at sidde uvirksom og se paa, at Andre handlede. Trods sine halvfjersindstyre Aar havde han endnu for megen Uro i Blodet til godvilligt at gaa paa Af-